DOMSTOLENS KENDELSE
AF 12. APRIL 1978 [1]

G. R. Amylum NV og andre
mod Rådet og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

Forenede sager 116, 124 og 143/77

I de forenede sager

G. R. AMYLUM NV, Alost, Belgien (sag 116/77)

TUNNEL REFINERIES LIMITED, London (sag 124/77)

og

KONINKLIJKE SCHOLTEN-HONIG NV (sag 143/77)

der også optræder på vegne af sine datterselskaber, især ROYAL SCHOLTEN-HONIG (HOLDINGS) LIMITED, Amsterdam,

sagsøgere,

mod

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

og

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

sagsøgte,

afsiger

DOMSTOLEN

sammensat af: præsidenten H. Kutscher, afdelingsformændene M. Sørensen og G. Bosco, dommerne A. M. Donner, P. Pescatore, J. Mertens de Wilmars, A. J. Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe og A. Touffait,

generaladvokat: G. Reischl
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

1 — Processprog: Engelsk, fransk og nederlansk.

KENDELSE

1 Ved en den 16. februar 1978 indgivet begæring har Syndicat national des fabricants de sucre de France (sammenslutning af franske sukkerfabrikanter), Union syndicale des producteurs de sucre et de rhum de l'Ile de Réunion og Syndicat général des producteurs de sucre et de rhum des Antilles françaises anmodet om tilladelse til at intervenere i de forenede sager 116, 124 og 143/77 til støtte for de sagsøgtes påstande.

2 Disse sager angår nogle erstatningskrav, der er rejst i medfør af EØF-traktatens artikler 178 og 215, stk. 2, for det tab, som sagsøgerne skulle have lidt som følge af Rådets forordning nr. 1111/77 af 17. maj 1977 om indførelse af fælles bestemmelser for isoglucose (EFT L 134, 1977, s. 4) samt for så vidt angår alene sagsøgerne i sagerne 116 og 143/77 som følge af Kommissionens forordning nr. 1468/77 af 30. juni 1977 om gennemførelsesbestemmelser for produktionsafgifter for isoglucose i perioden 1. juli 1977 til 30. juni 1978 (EFT L 162, 1977, s. 7);

3 sagsøgerne har påstået interventionsbegæringen afslået;

4 det fremgår af de af Rådet fremsatte bemærkninger, at Rådet overlader afgørelsen vedrørende interventionsbegæringens antagelse til realitetsbehandling til Domstolen;

5 Kommissionen har anført, at den ikke har nogen bemærkninger vedrørende interventionsbegæringens antagelse til realitetsbehandling.

6 I henhold til artikel 37 i statutten for EØF-Domstolen tilkommer retten til intervention i retstvister, der er indbragt for Domstolen, medlemsstaterne og Fællesskabets institutioner og desuden alle personer, der godtgør at have en berettiget interesse i afgørelsen af tvisten, hvis interventionen går ud på at understøtte en af parternes påstande;

7 artikel 37, stk. 3, begrænser påstandene i interventionsbegæringen til understøttelse af en af hovedsagens parters påstande, hvilket indebærer, at den omhandlede interesse skal vedrøre de nævnte påstande og ikke de påberåbte søgsmålsgrunde eller indsigelser.

8 Dette er ikke tilfældet i den foreliggende sag;

9 intervenienterne har nemlig ikke godtgjort, at de har en direkte og aktuel interesse i, at disse påstande tages til følge;

10 den eneste interesse, som intervenienterne gør gældende, består ene og alene i, at de sagsøgte parter får medhold i visse af deres anbringender.

11 Det fremgår af de ovennævnte betragtninger, at begæringen om intervention bør afslås.

12 Intervenienterne, der har tabt sagen, skal i medfør af procesreglementets artikel 69, stk. 2 afholde sagens omkostninger.

Ud fra disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN

1. Begæringen om intervention afslås.

2. Intervenienterne idømmes omkostningerne ved interventionssagen.

Luxembourg, den 12. april 1978.

A. Van Houtte
Justitssekretær

H. Kutscher
Præsident